

Zelný rynek 15. dubna 2013 v 17:30

Fejeton: Petr Uhlíř - S Luciliem na cestě k supermarketu

Petr Uhlíř (nar. 29. ledna 1962 ve Velkém Meziříčí) je český básník, spisovatel, překladatel a fotograf.

Původně se vyučil řemeslu soustružnickému, studoval v Brně na SPŠ strojnické, kde roku 1983 odmaturoval. Po maturitě vystřídal řadu profesí. Pracoval jako dělník v zemědělství, řidič, prodavač, obchodník s realitami. Prošel širokým spektrem technických profesí od práce u stroje přes obchodníka až po nynější práci konstruktéra - projektanta.

Kromě rozsáhlé rukopisné tvorby vydal v posledních dvou letech sbírky básní *Krajinář*, *Z ticha utkaná*, životopisnou monografii *O. Cyril Šíma O.P.* Prezentoval se výstavami cyklů fotopoezie *Modrá je dobrá*, *Triintarzie*, a *Občané sobě*. Letos na podzim dokončil a v nakladatelství *Sursum* vydal knihu *Cesta lesy* - překlady poezie norského básníka *Hanse Børliho*. Intenzivně se dále věnuje překladům severské poezie *Tarjei Vessase* a *Tomase Tranströmera*. Petr Uhlíř žije a tvoří na Českomoravské vysočině.

Petr Uhlíř

Foto: Petr Uhlíř, Creative Commons Attribution 3.0 Unported

Lucius Anneus Seneca napsal ve svých Listech Luciliovi následující věty. „Nic jiného, můj Lucilie, nám na tomto světě nenáleží. Jenom čas je náš.“ Je to věta známá, často citovaná a stejně často špatně chápaná, nebo vůbec nepochopená. Jak nám může patřit čas – když si neúprosně jde? Když utíká rychle ve chvílích milých a naopak se vleče v hodinách bolesti, nezávisle na naší vůli či chtění? Jak nám může patřit čas, který je omezen na jedné straně narozením a na druhé smrtí? A přece jsou Senecova prohlášení navýsost pravdivá. Čas je tím největším darem, kterého se nám na světě dostává. Je nám svěřen ve formě, kterou zkráceně nazýváme přítomností. A přítomnost, to je právě ten okamžik, kdy smíme bohatství času užívat. A souvislá řada takových okamžiků přítomnosti – to je to, čemu se říká „život“. A jaký je tenhle náš život? Kolik chvil přítomnosti věnujeme činností „proti své vůli“? Kolik chvil se nám bez užitku vytrácí? A naopak: kolik jich využijeme pro to, abychom něco vytvářeli, používali svůj rozum, cit a síly ve prospěch dobra a krásy? Největší ztráty času jsou zapříčiněny námi, samotným člověkem. Tyto obrovské, nenahraditelné ztráty jdou na vrub naší netečnosti. Máme sklon nepřikládat času žádnou, nebo jen minimální cenu. Děláme to z pohodlnosti, z lenosti. Děláme zcela dobrovolně věci špatně a hájíme se tím, že „tak je to dobré a dostačující“, nebo je neděláme vůbec s komentářem, že „je to stejně k ničemu a nic to nevyřeší“. A nakonec použijeme ono obligátní tvrzení-zaklínadlo: „Vždyť tak to dělají všichni“. Tohle vše se mi připomnělo na letošních cestách Evropou, když jsem o víkendu opakovaně stál u zavřených bran supermarketů a dveří obchodů. Nabídla se mi otázka, kde jsou ti lidé? Co dělají? Oni nenakupují? Centra velkých evropských měst jsou o víkendech prázdná stejně jako u nás. Kde jsou jejich obyvatelé? Kde trávil a tráví svůj čas Senekův Lucilius? Díval jsem se pozorně, jak nejlépe umím, a spatřil jsem rodiny na cestách za památkami, lidi na cestě ke známým, na cestě na venkov, lidi odpočívající, lidi v divadlech. A jevíli se mi jako lidé, kteří svůj čas nemaří tou

činností, která je fenoménem naší doby – shoppingem. Dělali, co je baví, a užívali času jim svěřeného. Nevím to jistě, ale někde mezi nimi, zdálo se mi, jsem zahlédl lem šatů Luciliových.

Úryvek

Celý fejeton uslyšíte 20. dubna na úvod pořadu Zelný rynek, který začíná po 17. hodině.

Autor: [Alena Blažejovská](#)

Nové články v rubrice

Básníkům jsem upřímně záviděl, říká Petr Uhlíř

„Od mládí se mi básně líbily a básníkům jsem upřímně záviděl, že to umí. Dodneška umím dost básní z paměti, rád cituju všechno od Máchova Máje přes Jiřího Wolkra a kamenné klasiky, ale psát básně? To jsem nepsal,“ říká...

Poslechněte si četbu z knihy Kateřiny Tučkové Fabrika

Příběh pěti generací rodu Johanna Heinricha Offermanna, který do Brna přišel v roce 1776 jako chudý vlnářský odborník a stal se jedním z nejvýznamnějších textilních baronů.

Studentská literární revue PULSY: Nechceme být jedni z mnoha

V dubnu 2014 se skupinka brněnských studentů bohemistiky rozhodla změnit svět. Začali malými, zato významnými krůčky – založili novou literární platformu Pulsy. O co se jedná?